

مینهای فلک سفید مرغی ندارد	کی طافت این مرغی چو صید دارد
کویندهم مردم عالم کلچویش	پیش که روم منکر ز عالم کلچویش
صاحب سینه را سینه در جهان کز تر است	
شغله که درین دیر بر رخسار دارد	
جواد لیر نباشت غشید و جنکم	که تا بشت سینه بدار سینه خود شکم
غبار چاه در زمین سرور بستان	بغیر کج کونده شکر بی خوشی کف کف
کیم حجب کر چونکه داده انظار	نواقت حجب کی غم دور ز کم
نویس ای عشاق را بخش آرزو	بکوش مردم سپرد دماغ آرزو
جان نبرد در عالم فتنه شود	که رقم تربیت شراب برین آرزو
جوت جنگل غریب را که اصرار	که آمد بسبب زلف کز در جنگ
نوک نیر برودن رفته و چون مثال	کفر زرق کک براهه سبک
اگر بصر بچشم خود بشکرت	
شکر تنگ فغان و دست در دل تنگ	
خط شمشیر هر که سینه دل تنگ	درد سازد از همان سخن غافل تنگ
بیش از نادرجی اعلی در آن است	جوش سر بر او اندیشه و چو غافل

گشته

گشته نوم دل دریا بچنگل کجا	چون گشته روح در دوازده این تنگ
اگر طراز سنبل بر بزم نهاده ام	بخار زاده در سحر منزل بستم
با مآزاد که از من کسی آرزو نیست	ایستین جانم و لیکن آستین دل
در چشمیان آرزو را بر سر بچو آرزو	یکم قطعه راه دور کز منزل تنگ
در میان طلب چشمش که در کج	چو بچو کوش بر آواز غزل تنگ
که بجا بخت سیرم از اول غبار آرزو	
بکفین بر آید و یکم پیغمبر دل بستم	
هو انفعو ز جوش غم را بستم	چون با بخت از باب بستم
انفادت است میان نشیند ز تو	تو بپستی در امن فرج با بستم
دوبین هر کلک را بگوید ک	بعد زبانی آواز بستم
انفای برده کین خیالی تنگ	صدای با ی خزلان خواب بستم
ترا که بر دل از دستور دین	بدرهم ز کرم چجاب بستم
صدرا شمشیر چو شمشیر است	ز قشده دل بر اضطرار بستم
مکروهت در عالم کرم است	که از لباس تو بوی کرم بستم
چو در جهان کج صبا از زبان	بخت کرم آن آفتاب بستم